

det netop efter Ønsker, der ere ytrede fra Tysklands Side, at den danske Regering allerede nu ønsker Bemyndigelse til at lade Danmark indtræde i denne Forening. Naar jeg nu skulde spørge om de Fordele, der ville slyde deraf, ere de altsaa dels de ensartede Regler, som opnaas, og som man faar paa en saa meget lettere Maade, som Sagskundefskaben fra hele den civiliserede Verden efterhaanden bliver koncentreret i det Midtpunkt, som findes i det centrale Bureau i Bern, og dels vil man, naar der opstaar Stridigheder, lettere saa dem bilagte. Der er nemlig, ifølge Artikel 57, 3dje Stykke, i Overenskomsten givet Bureauet i Bern en Slags Ret til at optræde som Voldgiftsdommer, dog kun fakultativt, thi det kommer an paa vedkommende Stater, om de ville lade Sagerne gaa dertil eller ej; men Erfaringer fra de andre Bureauer, og navnlig fra Verdenspostbureauet, gaa utvivlsomt i den Retning, at man gerne bøjer sig for de Voldgiftskendelser, som blive afsagte deraf, naagtet de kun have moralisk Magt, idet man nemlig maa agte den overordentlige Sagskundskab, som er samlet saaledes paa et enkelt Sted. Efter at Bureauet var traadt i Kraft under Forbundsregeringens Auspicier, blev der tillige ordnet den Fremgangsmaade, som skulde følges, naar Voldgiftskendelser ønskes afsagte af Bureauet. Jeg har her disse Bestemmelser, som ere trykte i det Blad, der udgives af Verdensfredsbureauet, og de gaa ud paa, at i visse Tilfælde i mindre Spørgsmaal kan Direktøren for Bureauet affige Kendelsen; men hvor det drejer sig om Sager af større Vigtighed, bliver der ham tilforordnet to Dommere, og der er endvidere to Suppleanter, som kunne træde til i Sager af endnu større Vigtighed. Foruden det, at man altsaa faar Stridigheder let bilagte, er Bureauet jo et Mellemed, hvorved de forskellige Lande staa i Forbindelse med hinanden og en Mængde Oplysninger paa den Maade altsaa blive samlede. Endelig har Bureauet den Opgave at forberede Konferencer, som fra Tid til anden finde Sted, naar der maa ske Udvekslinger i Overenskomststjerne.

Naar jeg nu herfra gaar over til noget nærmere at betragte Affattelsen af Lovforslaget, er der en Bemærkning, som let paa-trænger sig enhver, nemlig, at der kun staa Jærnbaner. Jeg har derfor optastet det Spørgsmaal for mig, om det ogsaa er tilstrækkelig udtømmende. Jeg har søgt Oplysninger derom, og jeg tror, at det vil være tilstrækkeligt, naagtet derunder ogsaa maa underforstaaes Dampfærger. Indtræder

Danmark i Unionen, vil Danmark gaa derind ikke alene med Hensyn til sine faste Jærnbaner, men ogsaa med Hensyn til Dampfærgerne over Lille-Bælt, Store-Bælt samt Sundet, fordi de drives af Danmark. Derimod maa der rimeligvis træffes særlige Bestemmelser, for saa vidt man vil tage Ruterne Korsør-Niel og Gedser-Barnemünde med, da Administrationen jo er blandet tyst for disse to Ruters Vedkommende. I saa Henseende har man Forsigtighed ogsaa andetsteds fra, navnlig fra Bodensøen, hvor der netop har været en Voldgiftskendelse den 8de Juli i Fjor, som peger i den Retning, at det maa gaa med der ind under, naar vedkommende Regeringer ere enige. I øvrigt maa jeg sige, at man muligvis kunde finde en lettere, en mindre mistydig Redaktion af Lovforslaget, men det hører til de mere underordnede Punkter, som jeg ikke her skal opholde mig ved. Jeg hilser dette Lovforslag som et Fremstridt og glæder mig over, at Danmark har betænkt sig fra 1876, da man ikke vilde indtræde i denne Konvention. Jeg tror, at Danmark netop maa sætte en Værdi i her at gaa i Spidsen for de Stater, som endnu ikke have tiltraadt den, thi det er jo hidtil kun de indbudne Stater og saa det ganske lille bitte Monaco, som, saa vidt jeg ved, ganske nylig er kommet med, men der er et Ønske om ogsaa at faa England, Sverige-Norge, Portugal og Spanien med, og jeg tror, at Gennemførelsen af et Forslag som dette og i det hele taget det, at Unionen vinder saa stor Tilslutning som mulig, i høj Grad fremmer den fredelige Tilnærmelse mellem Folkene.

Judenrigsministeren (Singer & Lev):

Den ærede Taler anbefalede Tinget at billige det forelagte Lovforslag; ingen har udtalt sig imod det, jeg tør vel altsaa fatte mig kort. Den ærede Taler mente, at det var et Spørgsmaal, om Danmark ikke allerede for nogle Aar siden burde have været med ved Stiftelsen af den internationale Forening. Jeg tør ikke sige Verdensforening, fordi det kun er visse europæiske Hovedstater, der have sluttet sig til den, men det er rigtignok Stater, der ere beboede af 260—270 Millioner Indbyggere, og som have et Banenet af 155,000 Kilometer, saa det er noget ret betydeligt. Det stillede sig den Gang for Administrationen saaledes, at man nok kunde holde sig lidt tilbage. Det har altid eller i alt Fald i flere Aar været min Tanke, at man maatte komme ind paa at overveje, om ikke Danmark ogsaa skulde være med, og jeg skal nævne, naar Tids-